

„Istennel a mélységben” sorozat 5. rész/ *Litér, 2020. november 1. / Szabó J. Róbert*

ISTEN KEZÉBEN

Jeremiás 29,11.

Kedves Testvérek!

1.

Jeremiás próféta a babiloni fogságban lévőknél írott levele ez egyik legmegdöbbentőbb, de egyben az egyik legelgondolkoztatóbb bibliai szakasz is! Bár évezredekkel a mi időnk előtt íródott, és a próféta egy egészen más történelmi helyzetben élőknek tolmácsolta Isten üzenetét, mégis mi is, ma élő keresztények is vigasztalást és biztatást meríthetünk belőle.

Két okból is: (1) Babilon a Jelenések könyvében az Isten ellen lázadó világot, megromlott erkölcsi rendet és gondolkodásmódot jelképezi. Jel. 17-18. f. S ebbe a bennünket körülvevő világ nagyon is hasonlít a bibliai Babilonhoz. **(2)** A Krisztushoz hű kereszténység éppen oly „idegentest” ebben az Isten rendjétől elszakadt világrendben, akár Izráel évezredekkel az akkori Babilonban.

Amikor tehát Jeremiás próféta levelét olvassuk, amelyet a Babilonba elhurcoltaknak írt, akkor azt úgy olvashatjuk, mint akik tk. sokban hasonlítunk a fogságban élő Izráelhez, hiszen szintén idegenként élünk egy Istentől teljesen elidegenedett világban.

2.

Vajon meddig tart a nyomorúságunk? Meddig tart a gyászunk? Meddig lesz keserű az életünk? Meddig kell még túrnunk a rabságot, elnyomóink kényét-kedvét? – kérdezhetette Isten népe Babilonban. Isten pedig nem hagyta válasz nélkül népe panaszát, hanem így vigasztalta őket: **tervem van veletek!**

De milyen vigasztalás ez?! Mit segít ez egy bajba jutottnak? Valakinek, aki éppen elvesztett valakit, akit szerethetett? A kisleány a nagy óceánjáró fedélzetén nem tudja azt, hogy mi zajlik a háttérben, a nagy hajó gyomrában. A kapitány és gépész, akik a helyükön vannak, azonban pontosan tudják azt, hogy mi történik: ők irányítják a hatalmas hajót és vigyázzák működését. S ha a hajó viharba kerül, a kisleány a fedélzeten, csak a vihart érzékeli, azt, ahogyan a hatalmas hullámok ide-oda dobálják az óriás hajó testét. A kisleányt megrémíti ez a szörnyű vihar, de a kapitány és gépész a viharban is pontosan tudja, hogy mit kell tennie. Ők a háttérben, akkor is irányítják, működtetik a hajót, és mindent a kezükben tartanak.

És pontosan így van ez a mi életünkben is! Mi csak a viharainkat látjuk, amik mindig félelemmel töltenek el bennünket, de Isten akkor sem engedte el a kezünket, és ő mindig felette áll a viharoknak, sőt kontrollálja azokat. Isten nagyobb, mint az a vihar, amivel szembe nézel, vagy amiben hánykolódsz!

Ha életünknek egy adott pillanatában nem sok vigasztalót érzünk abban, hogy Istennek terve van velünk, ettől ez még nagyon is sokat jelent! Mert azt jelenti, hogy nemcsak úgy sodródunk, nem céltalan a helyzetünk, nemcsak úgy ad-hoc zajlanak körülöttünk az események, még akkor sem, ha kicsúszott a lábunk alól a talaj, és már nem mi irányítjuk a dolgokat. És nem a véletleneken, és nem is a vakszerencsén múlik miként alakul a sorsunk, hanem egy szerető mennyei kéz erősen tartja, hordozza és terelgeti az életünket! Istennek

terve van velünk, ami mindig azt jelenti, hogy gondol ránk, sőt gondja van ránk, számol velünk és számít ránk, vagyis nem itt ér véget történetünk. Istennek terve van velünk, azaz nem felejtett el és nem felejt abban a viharban, amiben vergődünk. Ezért a legnagyobb dolog, ami történhet velünk az az, hogy Istennek terve van az életünkkel. Nagy vigasztalás ez, amikor az ember körül összedőlnek a dolgok és minden olyan reménytelennek látszik!

3.

Az ember, akármilyen korban is élt, mindig a jövőt fürkészte. Szerette volna tudni, hogy mit tartogat számára a nagy ismeretlen. **Isten fogságban lévő népe is ezt kérdezgette a nehéz hétköznapiakban.** Mert az ember különösen nehéz időkben, még jobban vágyik valami bizonyosságra, kapaszkodóra, és még jobban tart az ismeretlentől.

Mit hoz a jövő? Jó lenne tudni? Van, aki szerint igen, mert akkor lehetne készülni rá. Más szerint nem, mert akkor félelmünkben sok mindent talán meg sem tennénk. Sokan úgy képzelik, hogy a jövőnk statikus, előre meghatározott, determinált. *»Ami meg van írva benne, az ellen nem tehetünk semmit!«* – mondogatják. De éppen attól félelmetes, hogy bizonytalan, mert állandóan változó paraméterekkel bír és kiszámíthatatlan. Nem! A jövőnk nincsen előre megírva, a jövőt egyikünk sem ismerheti!

De az Istenben bízó ember, bár ő sem ismeri a jövőjét, ő sem tudhatja azt, hogy mi vár rá holnap, mégis lehet egy nagy bizonyossága: az őt szerető Istennek valami **JÓ** terve van az életével! De azt a hívő emberként is elfelejtjük néha, hogy a **JÓ** Istennél egészen mást jelenthet, mint azt mi remélünk vagy elképzelünk! Élt egyszer egy bányász, aki egy bányaszerencsétlenségben mindkét lábát elvesztette. *Mégis, amikor néhány hónappal később lelkeséssel beszélgetett, dicsérte Istent jóságáért, mert éppen ez a tragédia indította őt arra, hogy életét Jézusra bízta.* Mi sem tudhatjuk azt, hogy az, ami pillanatnyilag rossznak látszik, nem valamilyen nagy jó forrásává, kezdetévé lesz-e az életünkben. Talán nem úgy, ahogyan mos reméljük vagy gondoljuk.

Lessing a 18. századi német filozófus és költő ezt kérdezte egyszer: *»Létezik valami barátságos az univerzumban?«* Isten pedig így válaszol: *»Én létezem!«* És ahogyan Izráelnek oda Babilonba, nekünk ide a pandémiás helyzetbe üzeni az Úr: **»Hiszen én jól tudom, mit tervezek a számotokra — mondja az Örökkévaló —, s ezek a tervek békességről és felvirágzásról szólnak, nem pedig nyomorúságról és bajról. Olyan jövőt szántam nektek, amelyben jót várhattok.«**

4.

A nyomorúságaink és nehézségeink idején azonban nemcsak Isten van közel hozzánk, hanem a Kísértő is, aki ki akarja használni azt, hogy legyengült „a lelki immunrendszerünk”! Azon igyekszik, hogy végleg oda láncoljon bennünket testileg, lelkileg és érzelmileg azokhoz a dolgokhoz, érzésekhez, gondolatokhoz, helyzetekhez, amelyek keserítenek bennünket. Sőt! Szembe akar fordítani bennünket Istennel, miközben azt sugdossa a fülünkbe, hogy: *»Nem látod, hogy Isten nem segít?«* Meg akarja törni az Isten és közöttünk lévő bizalmi kapcsolatot, és azt a sületlenséget sulykolja, hogy *»Vedd már végre kezébe az irányítást! Segíts magadon, mert az Isten csak akkor fog megsegíteni!«*

Mit tesz a kisgyerek, amikor baj éri? Jó messzire elfut az édesanyjától, vagy inkább odafut

hozzá és jól elrejtőzik a karjaiban? Nem inkább az utóbbit teszi? Így kellene nekünk is tenni a bajban! Nem eltávolodnunk kellene, hanem sokkal inkább odamenekülnünk ahhoz, aki tud és akar is segíteni rajtunk. Sőt, ilyenkor nyugodtan biztathatjuk magunkat ezzel: »*Tudom, hogy az Úrnak jó terve van velem! Ő békességet akar, és nem a pusztulásomat tervezi! Sőt, reményteljes jövődőt készített a számomra!*«

4.

Ízlelgessük egy kicsit ezt a mondatot: Isten nem akármilyen jövődőt készített a mi számunkra, hanem egyenesen reményteljes jövődőt! Mennyi biztatás és milyen mély vigasztalás lehetett ezt hallani ott Babilon mélyén a fogságban, és az nekünk is a magunk mélységeiben! **De mit is jelent ez a reményteljes jövődő, amit Isten ígér?**

(1) Isten békességet és nem romlást munkál. A zsidó ember gondolkodása szerint a békeség nem anyagi biztonságot jelent, nem is egészséget, sokkal többet ennél: Istennel való rendezett, helyreállított kapcsolatot, és azt, hogy az Úr jelen akar lenni, jelen van a hétköznapjaikban, számíthatunk rá, számolhatunk vele és hatalmával. A békeség ellentéte az Isten nélküli életnek, és ezért boldog élet. **(2) A reményteljes jövődő** azt jelenti, hogy vannak kilátások, mert Isten lehetőségeket készít a jövődőben. Isten néha így segít, hogy nem megoldja a gondjainkat, hanem lehetőségeket ad, hogy mi találjunk megoldást. (Egy szűkségben lévő falu lakóin nem akkor segítünk, ha hallal látjuk el őket, hanem akkor, ha megtanítjuk őket halászni.)

Reményteljes jövődő tehát csak ott van, ott lesz, ott lehet, ahol Istennel számolnak! így függ össze a békeség és a reményteljes jövődő.

5.

Valahol Afrikában egy ember az élet nehézségein gondolkodott, miközben figyelte a helyi-eket, hogyan kelnek át egy nagyon gyors folyású folyón. Láta, hogy mindenki egy nagy sziklát vett a kezébe mielőtt a folyóba lépett. Mivel nem értette, hogy miért teszik ezt, megkérdezte őket, és ezt a válasz kapta: »Azért, hogy ne vigyen el a víz«. Isten velünk is így tesz! Terheket tesz ránk, nem azért, hogy elveszünk, hanem azért, hogy el ne sodorjon bennünket ez a világ.

Már nem tudom, hogy hol hallottam ezt az éneket, aminek egyik sora így szól: *Isten kezében vagyunk, és a kéz el sosem ejthet el, Ha mindig ráfigyel a szíved, és nem lázadsz, hanem néki engedel.* Elhiszed, hogy így van? Akkor siránkozás és önsajnálát helyett, áll rá hittet arra, amit ma Isten ígért nekünk: »**Hiszen én jól tudom, mit tervezek a számotokra — mondja az Örökkévaló —, s ezek a tervek békességről és felvirágzásról szólnak, nem pedig nyomorúságról és bajról. Olyan jövőt szántam nektek, amelyben jót várhattok.**«